

Arrest

nr. 134 929 van 11 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 juni 2014 in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 april 2014 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De dochter van verzoeker diende op 30 oktober 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in haar hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische grootvader.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 28 april 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 28 april 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Verzoeker werd hiervan op 7 mei 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie

wordt aan S.(...) V.(...)

geboren te (...), op (...)

van Armenië nationaliteit,

verblijvende te (...)

bevel gegeven de genaamde S.(...), A.(...), geboren te (...), op (...), van Armenië nationaliteit

verblijvende te (...),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

zie motivatie bijlage 20.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel tot terugbrenging af.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar nota met opmerkingen vraagt de raadvrouw van de verwerende partij om de stad Kortrijk, die door verzoeker als verwerende partij wordt aangeduid, buiten de zaak te stellen.

2.2. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe te bepalen wie de verwerende partij is in een zaak. Op zicht van de bestreden beslissing duidt de Raad ambtshalve die overheid als verwerende partij aan die het best geplaatst is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen. (cf. RvS 10 juni 1997, nr. 66.659 en RvS 18 december 2001, nr. 101.932).

2.3. Zoals de verwerende partij terecht stelt beperkte de rol van de stad Kortrijk zich tot het opvolgen van de instructies van de gemachtigde van de staatssecretaris, zodat deze laatste als enige verwerende partij dient te worden aangeduid.

De stad Kortrijk wordt buiten de zaak gesteld.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van verzoeker omdat een vernietiging van de bestreden beslissing geen wijziging met zich zou brengen in de verblijfssituatie van verzoeker, waardoor de vernietiging hem geen enkel voordeel zou kunnen opleveren.

3.2. De Raad wijst erop dat verzoeker wel degelijk belang heeft bij zijn beroep aangezien de bestreden beslissing blijkens haar motieven verwijst naar de (vernietigde) beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zie RvV 11 december 2014, nr. 134 926). Door toedoen van deze vernietiging, die wel degelijk een invloed heeft op de verblijfssituatie van de betrokken minderjarige, behoudt verzoeker wel degelijk een belang bij zijn vordering tegen het bevel tot terugbrenging van de minderjarige.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Dat art. 8 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

(...)

Dat art. 118 van het KB Vreemdelingen het volgende stelt:

(...)

Dat bij samenlezing gedaagde ook bij de aflevering van een bijlage 38 dient over te gaan tot de vermelding de bepaling van artikel 7 hij wenst toe te passen.

Dat bij nauwkeurige lezing van de bestreden beslissing vermeldt gedaagde evenwel niets omtrent de toepassing van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve de bestreden beslissing dient te worden nietigverklaard.”

4.2. Artikel 8 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

4.3. Zoals verzoeker terecht opmerkt, wordt *“het bevel om het grondgebied te verlaten”* ten aanzien van een vreemdeling *“die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is”, “vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38”,* en dit krachtens artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Bijgevolg dient ook het bevel tot terugbrenging de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet die werd toegepast te vermelden.

4.4. In de bestreden beslissing wordt enkel verwezen naar de *“motivatie”* van de bijlage 20 en wordt het volgende overwogen: *“Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.”* Samen met verzoeker stelt de Raad vast dat nergens in de beslissing wordt aangegeven welke bepaling uit artikel 7 van de vreemdelingenwet in casu werd toegepast.

4.5. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende naar aanleiding van de kritiek van verzoeker:

“In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende in feite en in rechte met motieven werd ondersteund.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom werd besloten tot een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Immers werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke integratie vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij -na de weigering van verblijf- over geen ander verblijfsrecht beschikt.

Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoekende partij werd geweigerd en de verzoekende partij niet over enig ander verblijfsrecht beschikt, diende in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten te worden betekend, als gevolg van de loutere vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie, waarbij er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Terwijl artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981 als volgt luidt:

“(…)”

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel tot terugbrenging wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Verweerder benadrukt dat, wanneer het verblijf wordt geweigerd, de gemachtigde van de Staatssecretaris niet anders kan dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van de vreemdeling.

Deze gebonden bevoegdheid werd reeds herhaalde malen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo onder meer bij arrest nr. 90.707 van 30 oktober 2012 en nr. 90.594 van 26 oktober 2012.

Verzoekende partij beweert nog dat het niet duidelijk zou zijn in toepassing van welk lid van art. 7 Vreemdelingenwet werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dergelijke stelling gaat echter voorbij aan het feit dat het bevel tot terugbrenging tezamen met een beslissing houdende weigering van verblijf aan verzoekende partij werd betekend.

Uit de betekening van beide beslissingen gezamenlijk aan de vreemdeling, vloeit op impliciete doch noodzakelijke wijze voort dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat de vreemdeling, ingevolge deze weigering van verblijf, illegaal in het Rijk verblijft, zodat het bevel – impliciet doch zeker – verwijst naar art. 7 eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet.

Deze noodzakelijke gevolgtrekking verhindert elke speculatie, en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij schijnt aan te nemen.

Verweerder benadrukt nogmaals dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding over een gebonden bevoegdheid beschikt bij het afgeven van een bevel tot terugbrenging, ten aanzien van een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft, zodat de gemachtigde niet gehouden was verder te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt werd aan de verzoekende partij.

Het middel faalt in rechte, minstens voor wat betreft de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, gelet op het feit dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift volkomen in gebreke blijft dienaangaande enig middel te formuleren.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.6. De Raad stelt vast dat de verwerende partij hoegenaamd niet kan worden gevolgd waar zij beweert dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet anders zou kunnen dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren wanneer er een beslissing werd getroffen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. In casu werd de (vernietigde) beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden trouwens getroffen op grond van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit, waarin uitdrukkelijk wordt gestipuleerd dat *“indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, (...) het familielid van deze beslissing kennis (wordt) gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat”*. Hieruit blijkt overduidelijk dat er hoegenaamd geen sprake is van een gebonden bevoegdheid. In haar nota met opmerkingen duidt de verwerende partij vervolgens a posteriori de toepasselijke bepaling uit artikel 7 van de vreemdelingenwet aan. Zij beweert dat het bevel tot terugbrenging *“impliciet doch zeker”* verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. In elk geval blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris het voorschrift uit artikel 8 van de vreemdelingenwet met voeten heeft getreden.

4.7. Artikel 8 van de vreemdelingenwet werd geschonden.

Het tweede middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 28 april 2014 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN